

Emet diàriament per ones curtes de 29, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

També emet de les 7 a les 7 i mitja del matí per ones curtes de 27, 28 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

Pag. 2 i 3 :

En el 40 aniversari de la fundació del P.C. d'Espanya, per Pere Ardiaca
El 90 aniversari del naixement de Lenin, per Mateu Oriol

UNA EXIGENCIA INELUDIBLE La unitat de l'oposició antifranquista

EN l'editorial del nostre número anterior deiem que la multiplicació de les accions parcials de masses en defensa de tota mena de reivindicacions econòmiques i polítiques, pot arrencar al règim concessions importants i crear condicions favorables per a la vaga nacional pacífica. I si, al mateix temps, — deiem — s'assoleix la unitat d'acció entre els diversos partits i grups polítics de l'oposició, la fi de la dictadura serà pròxima.

Conseqüent amb aquesta apreciació de la realitat espanyola, el VI Congrés del Partit Comunista d'Espanya s'ha dirigit a tots els partits i grups de l'oposició antifranquista invitant-los a entrar en contacte amb el Partit per a preparar conjuntament una conferència de «taula rodona» en la que tots poguem exposar i contrastar els nostres punts de vista i arribar a alguna forma d'acord.

La paralització econòmica, que afecta fins i tot algunes empreses de l'oligarquia, i la protesta popular contra les conseqüències de la política mal dita d'estabilització, han fet més i més profunda la crisi de la dictadura, portant a la llum pública la lluita que enfronta les camarilles que volten el dictador.

A conseqüència d'aquesta lluita de les camarilles governants, s'ha produït la dimissió d'Arrese, que és un nou pas enera dels grups financers més lligats a l'INI, representats en el govern pels jerarques falangistes, i un pas endavant dels grans bancs i llur principal instrument polític : l'OPUS DEI.

Això ha permès que el ministre fantasma, Gual Villalbí, esdevingui ministre efectiu. Els grups oligàrquics catalans — dels quals el ministre dit « català » és servidor incondicional — s'aprofiten també, d'aquesta manera, del triomf opusdeista.

Nonobstant la demagògia d'Arrese, que vol presentar-se com a enemic de l'atur forçós i d'altres conseqüències del pla d'estabilització, una cosa ha de quedar clara per a tothom : la dimissió d'Arrese no és res més que el resultat d'una lluita entre llops, en la que els interessos dels treballadors no compten per a res, sinó és per a especular amb ells.

Però aquesta lluita entre les camarilles debilita encara més el règim i ofereix noves possibilitats per a desenrotllar la lluita reivindicativa i l'acció antifranquista.

Avui és ben evident que si el règim es manté encara, no és per la seva pròpia fortalesa interna, sinó per la divisió i la passivitat dels seus adversaris. Si l'oposició antifranquista s'unís i oferís una alternativa concreta a la dictadura; si s'elaborés un pla d'acció comuna que pogués ser recolzat per tots aquells que desitjen la reconciliació dels espanyols i el restabliment de la democràcia, el règim estaria definitivament a les acaballes. La confe-

rència de « taula rodona » que proposa el Partit Comunista d'Espanya podria ser el començament del diàleg general que establís les bases d'aquesta inajornable unió.

Hem escrit diàleg general perquè ja en l'actualitat hi ha, amb certa freqüència, conversacions bilaterals que són un seriós progrés en comparació amb el passat. A Catalunya, particularment, no obstant i no existir encara un pacte o un comitè de caràcter general, aquestes converses bilaterals han permès ja de realitzar en comú algunes accions importants, entre les quals hom pot destacar la recent campanya contra Galinsoga que s'ha acabat amb la destitució de l'ex director de « La Vanguardia ».

Però s'ha d'anar més depressa. A través de la conferència de « taula rodona » o de qualsevulla altra fórmula adequada, cal arribar a l'acord de l'oposició antifranquista de tots els pobles d'Espanya.

Els partits i grups polítics catalans estan interessats no solament en llur pròpia unió, ans també en la unitat antifranquista a escala de tot Espanya. Si Catalunya ha de deslliurar-se de l'opressió i conquistar la democràcia conjuntament amb els restants pobles d'Espanya, l'oposició catalana ha de recolzar i afavorir tot el que pugui portar a l'esmentada unió antifranquista a tot Espanya.

Confiam, per tant, que les organitzacions catalanes a les que el VI Congrés del PCE s'ha dirigit explícitament acolliran favorablement la proposta de celebrar una conferència de « taula rodona ». I encara més : creiem que les forces polítiques catalanes de l'oposició haurien de recolzar la iniciativa de la conferència i entrar immediatament en relació amb el

Partit Comunista d'Espanya par a facilitar la seva realització.

A més de la raó suprema d'acabar amb el franquisme, és evident que hi ha altres importants raons que aconsellen els partits i grups polítics catalans d'establir relacions d'amistat i de col·laboració amb el Partit Comunista d'Espanya. El PCE és la única força política espanyola que defensa resolutament el dret del poble de Catalunya a l'autodeterminació. En l'apartat que porta per títol « Els objectius immediats i pròxims » del programa del Partit Comunista d'Espanya aprovat pel VI Congrés, es diu :

« Conseqüent amb la seva política tradicional de defensa del dret dels pobles a la lliure autodeterminació, el Partit Comunista recolzarà el dret dels pobles de Catalunya, Euzkadi i Galícia a decidir lliurement i democràticament el seu propi destí. »

I en el capítol dedicat a l'exposició dels objectius finals del Partit, és a dir, els objectius socialistes, hom hi pot llegir :

« Es garantirà plenament el dret d'autodeterminació de les nacions catalana, basca i gallega ».

Una actitud realista ha de portar els partits i grups polítics catalans a comprendre que les aspiracions del nostre poble tenen en la classe obrera espanyola i en el seu Partit Comunista el defensor més ferm i més conseqüent, i que llur interès, l'interès de Catalunya, aconsella de donar una resposta positiva a la proposta del Partit Comunista d'Espanya d'organitzar una conferència de « taula rodona » amb la participació de totes les organitzacions de l'oposició antifranquista.

NOTA DEL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

En compliment de la resolució adoptada pel VI Congrés del Partit, aprovant l'informe presentat per la camarada Dolores Ibàrruri, el Comitè Executiu ha pres en la seva última reunió diverses mesures destinades a commemorar el 40 aniversari de la fundació del Partit Comunista d'Espanya, que es compleix el dia 15 del pròxim mes d'abril.

El Comitè Executiu ha acordat també la celebració per tot el Partit del 90 aniversari del naixement de Lenin, el dia 22 del mateix mes d'abril.

Entre les principals mesures adoptades figurent les següents :

1. — Publicar els primers dies d'abril una Resolució del Comitè Executiu sobre el significat del 40 aniversari del Partit i sobre la pròxima aparició amb aquest motiu, de la « Història del Partit Comunista d'Espanya » (versió resumida), elaborada per la Comissió designada amb aquest fi,

sota la presidència de la camarada Dolores Ibàrruri.

Asegurar l'edició de la Història en el termini més breu possible.

2. — Que l'òrgan central del Partit, « Mundo Obrero », les revistes i altres òrgans de propaganda del Partit dediquin a aquests aniversaris una atenció especial. En particular es decideix :

— La publicació d'un número especial de « Nuestra Bandera ».

— Dedicar a cadascun d'aquests aniversaris les dues pàgines centrals de « Mundo Obrero » en els números corresponents al 15 d'abril i al 1 de maig.

— Que les cèl·lules i Comitès del Partit organitzin, en tots els casos possibles, reunions obertes amb participació de treballadors i antifranquistes d'altres tendències, dedicades al 40 aniversari del Partit, en les quals camarades designats (passa a la pàg. 4)

VISCA EL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA !

per Pere ARDIACA

EL dia 15 d'abril del 1920 és una data històrica per al proletariat i per a tot el poble espanyol. Enguany fa 40 anys que es va fundar el Partit Comunista d'Espanya.

Els anys de la primera guerra mundial van ser anys d'intenses lluites reivindicatives, en les quals topaven els treballadors amb gran agudesa amb les forces repressives de l'Estat monàrquic semi-feudal. La vaga revolucionària d'agost del 1917, lliurada conjuntament pels treballadors ugetistes i cenetistes, va posar davant de la classe obrera i del poble l'objectiu polític central d'enderrocar la monarquia i de conquerir la República democràtica.

Unes setmanes després, el triomf de la Revolució Socialista d'Octubre, sota la direcció de Lenin i del Partit dels comunistes russos, va mostrar al proletariat mundial la importància decisiva de comptar amb un Partit autènticament revolucionari per a la lluita per la democràcia i el socialisme, un Partit d'avantguarda que guii l'acció de les masses recolzant en les teories victorioses de Marx i Lenin. La Revolució russa va repercutir profundament entre les masses obreres i els militants més conscients del Partit Socialista i de l'anarco-sindicalisme es van orientar vers la creació a Espanya d'un tal Partit.

La Joventut Socialista en va prendre la iniciativa i, separant-se del PSOE, va fundar el 15 d'abril del 1920 el Partit Comunista Espanyol. Un any més tard, l'ala revolucionària del Partit Socialista també se'n va separar, creant el Partit Comunista Obrer. El mes de novembre del 1921, els dos partits van fusionar-se prenent l'actual nom de Partit Comunista d'Espanya.

La seva fundació responia a una necessitat ineludible de la classe obrera espanyola per al compliment de la seva missió històrica. El Partit Socialista no podia satisfer aquesta necessitat perquè, tot i creat sota la influència del marxisme, en menystenir la importància de la teoria, havia degenerat ja en un partit purament reformista, que no es proposa l'enderrocament del capitalisme, sinó únicament l'aplicació de « certes millores » que, en el fons, serveixen per a frenar la impulsio revolucionària de les masses i per ajudar els explotadors a superar els períodes de crisi política. Tampoc l'anarquisme no pot respondre a l'esmentada necessitat perquè, renunciant a l'acció política en ares d'una « revolució social » que no pot sorgir per art d'encantament, condemna els obrers a lluitar exclusivament per reivindicacions econòmiques que no poden acabar amb el capitalisme ni amb la seva explotació.

El Partit Comunista, lluitant per la justa aplicació a Espanya de les teories marxistes-leninistes i per educar les masses treballadores en llur esperit, s'ha constituït en l'avantguarda de la classe obrera, ben organitzada i centralitzada, dirigint les lluites dels treballadors i del poble pel millorament de llur nivell de vida i pel triomf de la democràcia i del socialisme.

LA dictadura de Primo de Rivera va imposar al Partit Comunista la més rigorosa clandestinitat i va obstaculitzar fortament la difusió de les idees comunistes. Però en 1931, l'adveniment de la República, conquistada fonamentalment per la puixança del moviment obrer i per la impulsio democràtica de les masses pageses i populars, va obrir un període

d'intensa activitat política i de gran experiència pràctica per a les masses.

El proletariat va poder comprovar pràcticament com el Partit Socialista es limitava a tenir-lo com una força auxiliar de la burgesia republicana vacil·lant i com l'anarquisme el lligava de peus i mans, inhibint-lo de la lluita política.

L'acció del Partit Comunista d'Espanya, principalment a partir del 1932, en reconstituir-se la seva direcció amb camarades fidels al marxisme-leninisme encapçalats per Josep Diaz i Dolors Ibàrruri, va penetrar profundament en el poble. Els problemes fonamentals de la revolució agrària i de la democratització de l'Estat eren plantejats amb força, ensems que les reivindicacions immediates de les masses obreres i pageses, denunciant els maneigs de la reacció i les tendències capituladores de la coalició governant socialista-republicana. Unint la classe obrera i orientant la seva acció, la va elevar cada cop més com a força dirigent del vigorós moviment de masses.

L'activitat del Partit Comunista, recolzat pels elements conscients del Partit Socialista i dels sindicats cenetistes, va ser decisiva per a crear les condicions de la tenaç resistència del poble als intents de la reacció quan es va constituir, l'octubre del 1934, el Govern filo-feixista de Lerroux i la C.E.D.A. La rèplica puixant de la gloriosa insurrecció d'Astúries, dels miners i altres treballadors organitzats en l'Aliança Obrera, va fer ressaltar davant de les masses populars de tot el país la importància de la unitat de la classe obrera i la justesa de l'orientació revolucionària del Partit Comunista d'Espanya.

Enfront del triomf momentani de la reacció, el Partit Comunista infongué confiança en les masses, les va unir i va organitzar la resistència. La seva política de Front Popular va quallar ràpidament i a fons menant el poble a l'esclatant victòria electoral del 16 de febrer del 1936, amb la qual es va rescatar la República, es va amnistiar els 30.000 empresonats pels fets d'octubre del 1934 i, amb el restabliment de les llibertats polítiques, es va impulsar la lluita de les masses obreres i populars per la consolidació i el desenrotllament de la democràcia.

En tot aquest període va créixer considerablement la força orgànica i la influència política del Partit Comunista, convertint-se en un veritable Partit de masses.

L'ala esquerra del Partit Socialista i nombrosos militants anarco-sindicalistes exigien la unitat d'acció amb el Partit Comunista. Les Joventuts socialista i comunista es van atancar fraternalment per a la lluita comú i, sota la impulsio dels respectius dirigents encapçalats pels camarades Santiago Carrillo i Trifon Medrano, aquest atancament es va desenrotllar fins a llur fusió en una sola organització jove-nívola, les Joventuts Socialistes Unificades d'Espanya.

LA fundació del Partit Comunista d'Espanya ha jugat el paper primordial en la difusió del marxisme-leninisme a Catalunya. En ell es van organitzar els primers militants comunistes catalans i per ell foren orientats a crear, en 1932, el Partit Comunista de Catalunya, com part integrant d'aquell.

La influència de l'acció general del Partit Comunista i la seva aplicació dels

principis leninistes en la qüestió nacional li van guanyar una gran simpatia a Catalunya, contribuint decisivament a que els militants dels altres partits obrers catalans — Unió Socialista, Federació Catalana del P.S.O.E. i Partit Català Proletari — s'orientessin vers el marxisme autèntic i vers llur fusió amb el Partit Comunista de Catalunya. Aquesta fusió es va realitzar el 23 de juliol del 1936, creant el Partit Socialista Unificat de Catalunya sobre la base dels principis marxistes-leninistes i adherint-se a la Internacional Comunista, agermanat amb el Partit Comunista d'Espanya.

Durant la guerra nacional-revolucionària contra la reacció feixista interior coaligada amb Hitler i Mussolini, el Partit Comunista va aparèixer davant del poble de tot Espanya com la força capdavantera de la defensa de la República, la més capaç d'organitzar les energies populars, d'unir-les i dirigir-les en el combat. Era natural que les masses li atorguessin cada dia més llur confiança i que els combatents més ardits volguessin lluitar en els seus rengles, arribant a comptar amb més de 300.000 militants en la zona republicana. El P.S.U. de Catalunya va estrényer els seus lligams amb el Partit Comunista i va esdevenir més conscient de formar un sol tot amb ell.

Ni la derrota de la República en 1939, ni la violència del terror franquista, ni els avatars de l'exili, no han pogut afeblir els lligams establerts entre els dos partits. Cada militant del P.S.U. considera un honor el ser-ho ensems del Partit Comunista d'Espanya, i el que el P.S.U. participi en els seus Congressos per a l'elaboració en comú de la línia política general i per a l'elecció dels òrgans centrals de direcció dels comunistes de tot Espanya.

En la lluita contra la dictadura, el Partit Comunista d'Espanya ha elaborat en 1956 la política de reconciliació nacional, que ha penetrat ben en dintre de les masses i ha elevat el paper dirigent de la classe obrera.

El desenrotllament de la política de reconciliació nacional i els canvis que s'estan operant en la situació internacional a favor de la consolidació de la pau i de la coexistència pacífica, sota la impulsio de la Unió Soviètica i del gran camp del socialisme, estimulen els corrents d'unitat d'acció de totes les forces espanyoles oposades a la dictadura franquista i obren la perspectiva del seu enderrocament i de la reconquesta de la democràcia d'una manera pacífica.

L'autoritat i el prestigi del Partit Comunista d'Espanya, la seva influència política i la seva força orgànica s'acreixen constantment amb l'afluència en els seus rengles dels combatents més decidits, obrers, pagesos i intel·lectuals, de les noves generacions. En el 40 Aniversari de la seva fundació, el Partit Comunista es presenta com la força política més important de la classe obrera i del poble de tot Espanya.

L'actual ascens del moviment obrer i democràtic espanyol compta avui amb un gran Partit Comunista preparat per a dur a la victòria la lluita de la classe obrera i de les masses populars per la democràcia i el socialisme. Reforcem el Partit arreu de Catalunya, guiant-nos amb els plantejaments i resolucions del VI Congrés, encapçalant les lluites reivindicatives i l'acció general per acabar amb la dictadura.

Visca el Partit Comunista d'Espanya !

EL 90 ANIVERSARI del NAIXEMENT de LENIN

LA CONCEPCIO LENINISTA DE LA DICTADURA DEL PROLETARIAT

per Mateu ORIOL

EL 22 d'Abril d'enguany es compleix el 90é aniversari del naixement de Lenin el gran revolucionari guia del proletariat mundial, organitzador del Partit Comunista de la Unió Soviètica i inspirador de tots els Partits Comunistes del món, creador de l'Estat soviètic i genial continuador de l'obra de Marx i Engels. Home d'acció i d'estudi, lluitador infatigable i pensador profundíssim, Lenin ha estat el tipus perfecte de l'home que — com volia Marx — no solament comprèn el món, ans també el transforma. Els comunistes de tot el món tenim en Lenin un mestre i un inspirador. Tota la seva vida ha estat dedicació completa a la causa del proletariat mundial. Per a ell ha estat el gran instrument de lluita, el Partit Comunista; per a ell ha restablert i desenrotllat el marxisme, aplicant-lo creativament a les condicions de l'època imperialista.

El millor homenatge que els comunistes podem fer a Lenin és estudiar amb més i més intensitat la seva vida i la seva obra, compenetrar-nos més i més amb el seu esperit i amb el seu estil de treball, lluitar per a l'aplicació creadora dels principis leninistes a les condicions de cada país, menar una acció revolucionària conseqüent d'acord amb el principi leninista de: «Sense teoria revolucionària ni hi ha moviment revolucionari».

Hem dit més amunt que el marxisme-leninisme és el fruit d'una aplicació creadora i revolucionària de la teoria marxista a les condicions de l'època imperialista. Això vol dir que la gran aportació de Lenin a la teoria i a la pràctica de la revolució proletària ha estat l'aplicació conseqüent i fidel del marxisme en unes condicions diferents a les que conegué Marx. El capitalisme que Marx conegué i analitzà, era el capitalisme premonopolista. El capitalisme de l'època de Lenin, era ja el capitalisme esdevingut imperialisme.

L'imperialisme vol dir substitució de la lliure concurrència per la dominació dels monopolis, vol dir transformació del capitalisme en un sistema d'opressió colonial i d'opressió financera de la immensa majoria de la població del món per un grapat de capitalistes. L'imperialisme és un sistema travessat per terribles contradiccions i lluites internes: lluita dels capitalistes contra la classe obrera a escala nacional i internacional; lluita de les potències imperialistes entre sí per a reforçar llurs posicions i procedir a un nou repartiment de les esferes d'influència; lluita de les potències imperialistes contra els països colonials per a impedir llur efectiva emancipació. L'imperialisme aguditzà al màxim la contradicció fonamental del capitalisme, és a dir, la contradicció entre el caràcter social de la producció i la forma capitalista privada de l'apropiació.

En aquestes condicions, la revolució socialista esdevé urgent, inajornable puix no solament existeixen les bases materials per a realitzar-la, ans també només ella pot satisfer l'exigència de la llei econòmica de la correspondència necessària entre les relacions de producció i el caràcter de les forces productives, per mitjà de la substitució revolucionària del mode de producció capitalista pel mode de producció socialista.

Fer la revolució, no en els llibres sinó en la realitat, vol dir comptar amb un instrument de direcció adequat: el Partit

Comunista; vol dir educar les masses amb una teoria revolucionària justa i amb uns objectius clars; vol dir establir una justa política d'aliats; vol dir, en definitiva, trobar les formes concretes de la «dictadura revolucionària del proletariat» que Marx considerava com a única fórmula vàlida per a l'Estat proletari, per a l'Estat revolucionari que havia d'emprendre l'edificació de la societat socialista. A la resolució teòrica i pràctica d'aquestes tasques, Lenin dedicà la seva vida.

La primera qüestió a resoldre era la de la relació entre la revolució democràtico-burguesa i la revolució socialista. Lenin demostrà clarament que en l'època imperialista la burgesia no és la força més capaç de dirigir amb èxit les tasques de la revolució democràtico-burguesa, és a dir, la lluita contra les supervivències feudals, contra l'oligarquia financera i contra l'autocràcia, perquè la burgesia tendeix a transigir amb les forces feudals i oligàrquiques, per por d'un democratisme conseqüent. I és precisament la classe obrera la que més interessada està en un democratisme conseqüent la que més disposada està a lluitar contra les supervivències feudals. Això vol dir que el proletariat, estretament aliat amb tota la pagesia i mobilitzant la burgesia no monopolista —

(DADES BIOGRAFQUES)

VLADIMIR Ilitx Ulianov (Lenin), neix el 22 d'abril del 1870 a Simbirsk (avui Ulianovsk) en el si d'una família benestant. Estudiant de Dret a la Universitat de Kazan, és expulsat per prendre part en les activitats revolucionàries dels estudiants. No obstant, l'any 1891, aconseguix acabar la carrera i dos anys després es trasllada a Petersburg on comença una intensa vida de dirigent i teòric revolucionari. L'any 1895 agrupa tots els cercles marxistes de Petersburg i funda la «Unió de lluita per l'emancipació de la classe obrera», embrió del futur gran partit proletari rus. El desembre del 1895 Lenin és detingut i, dos anys més tard, deportat a la Sibèria. El juliol del 1900 Lenin se'n va a l'estranger i funda «Iskra», primer periòdic marxista revolucionari per a tota Rússia. Pel març del 1902 apareix la seva obra «Què fer?», en la que posa els fonaments teòrics i els principis d'organització del Partit Comunista; partit de tipus nou, diferent dels partits reformistes de la II Internacional. En el II Congrés del Partit Obrer Socialdemòcrata Rus (P.O.S.D.R.), el juliol del 1903, Lenin agrupa entorn seu els veritables marxistes revolucionaris (bolxevics) i emprèn una lluita decisiva contra els oportunistes (menxevics). Pel novembre del 1905, Lenin torna a Rússia per a dirigir la revolució contra el tsar. En el seu llibre «Dues tàctiques de la socialdemocràcia en la revolució democràtica» (juliol 1905) analitza la relació entre la revolució democràtico-burguesa i la revolució socialista i defineix el paper hegemònic del proletariat en la revolució democràtica. Derrotada la revolució, Lenin torna a l'estranger i es dedica al reforçament teòric i pràctic del Partit. L'any 1912, en la Conferència de Praga, Le-

sempre vacil·lant —, és la única força capaç de portar la revolució democràtico-burguesa fins les seves últimes conseqüències; vol dir que la revolució democràtico-burguesa ha de ser dirigida no per la burgesia sinó pel proletariat.

L'hegemonia del proletariat en la revolució democràtico-burguesa crea les millors condicions per a passar, de la manera més pacífica possible, a la revolució socialista, és a dir, per a emprendre una lluita decisiva contra el capitalisme. Aquesta lluita decisiva s'ha de realitzar sobre la base de la presa del poder per la classe obrera, en estreta aliança amb la pagesia pobra i els elements semiproletaris. La classe obrera en el poder, instaura la dictadura del proletariat i, sota la direcció del seu partit, el Partit Comunista, partit de tipus nou, altament organitzat, altament revolucionari, emprèn l'edificació de la societat socialista desposseint els capitalistes de la propietat dels mitjans de producció, que passen a les mans de l'Estat proletari. Ensenes es realitza una profunda renovació de l'aparell militar i burocràtic de l'Estat burgès, que és substituït per noves institucions basades en la participació activa i creadora de les masses populars en les tasques de govern.

La dictadura del proletariat no és — com vol fer creure —ho la propaganda capitalista — la pura i simple violència del Partit Comunista contra la resta de la societat. Ben al contrari, és una forma d'Estat basada en la participació activa i creadora de tot el poble, de totes les ca-

(passa a la pàg. 4)

nin assoleix l'expulsió dels menxevics del P.O.S.D.R. i la constitució dels bolxevics en un partit independent. En esclatar la guerra de 1914-1918, Lenin es refugia a Suïssa. Allí escriu «L'imperialisme, estadi suprem del capitalisme» (1916) i mena una lluita implacable contra la guerra imperialista i contra els partits socialdemòcrates que han traït la causa de l'internacionalisme proletari. En caure el tsarisme a Rússia (febrer 1917), Lenin torna al seu país i pren la direcció del moviment revolucionari que ha de transformar la revolució burgesa en revolució socialista. Després de la repressió de les manifestacions de juliol del 1917, Lenin passa novament a la clandestinitat. Escriu aleshores «L'Estat i la revolució» i, quan pel setembre del 1917 els bolxevics han obtingut la majoria als Soviets de Petrograd i Moscú, Lenin crida a la insurrecció armada i dreça el pla tàctic d'aquesta. La insurrecció triomfa el 7 de novembre del 1917 (25 d'octubre en el calendari rus d'aleshores) i Lenin es nomena President del Consell de Comissaris del Poble, primer govern soviètic, que immediatament lliura la terra als pagesos que la treballen, nacionalitza els Bancs, els transports, la gran indústria, signa la pau amb Alemanya, etc. La guerra civil esclata. Els països imperialistes envien llurs tropes contra el govern proletari. Sota la direcció de Lenin, els Soviets organitzen la defensa del país i després d'una duríssima etapa de sacrificis i privacions, el poble rus triomfa dels seus enemics interiors i exteriors, i comença l'edificació de la societat socialista. Lenin dirigeix aquesta lluita gegantina, però en plena activitat, la seva salut — crebantada per un atentat — decau ràpidament i el 21 de gener del 1924, a les 7 de la tarda, mor a la ciutat de Gorki prop de Moscú, quan encara no havia fet 54 anys.

LA LLENGUA CATALANA

CARTA ADREÇADA

A TOTS ELS PROFESSORS I A TOTES LES PERSONES
INTERESSADES EN LA DIFUSIO DE LA CULTURA

Distingit senyor :

L'estat anormal en què es troben, fa temps, l'ús, l'ensenyament i la difusió de la llengua catalana, vehicle d'una secular cultura, ens obliga a fer sentir la nostra veu. Ho fem amb tot el respecte i tota la consideració que calen, però volem exposar a tothom les raons que ens mouen a demanar que cessi la situació per la qual encara avui, en contra d'un dret natural reconegut i proclamat per l'Església catòlica (vegi's entre d'altres el missatge de Nadal del 1959 del Sant Pare Joan XXIII) i pels organismes internacionals de caràcter jurídic, sociològic i cultural (vegin-se els acords de la UNESCO sobre aquesta matèria i les pròpies constitucions de l'organització) es veu limitada en la seva lliure i llegítima expansió. I com que no hi ha cap llei que prohibeixi l'ensenyament del català a les escoles, esperem que els mestres i llurs autoritats reconeixin la necessitat d'evitar aquest analfabetisme que ens afecta a tots.

Cal

— que en tots els graus de l'ensenyament públic i privat, a les terres de llengua catalana, siguin establerts cursos regulars d'aquesta llengua d'acord amb les normes pedagògiques modernes.

— que siguin donades les normals i recomanables facilitats al funcionament reglamentari de les entitats científiques i literàries que tenen per objecte el conreu i la difusió de la cultura catalana en les seves expressions més elevades.

Voldríem que tothom, catalans i no catalans, comprengués la raó d'aquestes demandes i s'unís a la nostra veu.

Us saluden els cent primers signataris d'aquesta carta, Antoni Bergos. - J. M. de

(ve de la tercera pàgina)

pes i classes interessades en la liquidació dels monopolis i del poder dels grans capitalistes, interessades en l'establiment d'una democràcia real i efectiva basada en la socialització dels mitjans de producció. La dictadura del proletariat significa la direcció de la classe obrera, la seva hegemonia, però no el seu exclusivisme. La lluita pel socialisme, l'edificació de la nova societat pressuposa la direcció de la classe obrera i del seu Partit, el Partit Comunista, però pressuposa també la participació activa i creadora de les masses del camp, dels elements semiproletaris, dels intel·lectuals i fins i tot — com ho demostra l'experiència dels nostres dies de la burgesia nacional no monopolista.

La dictadura del proletariat és, doncs, una forma de democràcia infinitament superior a la democràcia burgesa. La democràcia burgesa és democràcia per a una minoria (els explotadors) i és dictadura per a la gran majoria del poble, dictadura que no sempre apareix externament sota formes violentes però que esdeve violència pura i simple quan el poble es resisteix a la dominació dels capitalistes. La dictadura del proletariat, ben al contrari, és un règim de democràcia, de vida política intensa i creadora per a la gran majoria del poble, que exerceix el seu poder contra la minoria dels explotadors, per a abolir llur poder econòmic i social i establir una

Sagarra. - Clementina Arderiu. - Miquel Batllori, SJ. - Josep Pla. - Ferran Soldevila. - Francesc de B. Moll. - Vescomte de Güell. - Basili de Rubi, OFM Cap. - Nestor Lujan. - F. Maspons i Anglès. - Antoni Tapiés. - Francesc Faus. - J. Carreras i Artau. - Rafael Tasis. - Emili Vendrell. - M. Coll i Alentorn. - Maria Luz Morales. - R. Aramon i Serra. - A. Badia i Margarit. - J. Llorens i Artigas. - Ramon Sarro. - J. Vicens i Vives. - Joan Fuster. - Josep M. de Casacuberta. - Pere Bohigas. - Maria Aurèlia Capmany. - Lluís Romero. - Joan Triadu. - Santiago Alberti. - Maurici Serahima. - Lluís Gasso. - Salvador Espriu. - Delfí Dalmau. - Maria Dolors Orriols. - Josep M. Espinas. - Sever de Montsonis, OF Cap. - Joan SALES. - C. Muñoz Espinalt. - Xavier Regas. - Josep M. Castellet. - Jeroni de Moragas. - J. Oller Rabassa. - J. Serra Gasulla. - Joan Oliver. - J. V. Foix. - Claudi Ametlla. - Xavier Benguerel. - Josep Iglesias. - Jordi Cots. - Joan Canyameres. - Carles Soldevila. - Marià Manent. - Octavi Saltor. - Antoni Pous, Pvere. - Joan Teixidor. - Concepció C. de Maluquer. - A. Cirici Pellicer. - Joaquim Casas. - Salvador de les Borges, OFM, Cap. - Osvald Cardona. - J. Serra i Rafols. - Antoni Comas. - Manuel de Pedrolo. - Josep Miracle. - Agustí Duran i Sampere. - Rosa Leveroni. - Josep Grau. - Josep M. Sucre. - J. Amat i Piniella. - Rafael Dalmau. - Pere Mialet. - Josep M. Imbert. - Miquel Llor. - Joan Argente. - Miquel Taradell. - Josep Pedreira. - Joan Barat. - Agustí Esclasans. - Josep Antoni Pelegrí. - Adolf Nanot. - R. Folch i Camarasa. - Fèlix Cucurull. - P. Català i Pic. - Alexandre Agullo. - Josep M. Benet. - M. de Pujol. - Lluís Valeri. - Joan Corominas. - Joan Alemany, Pvre. - Josep M. Buch, Pvre. - Ferran de Pol. - Estanislau Torres. - Josep M. Cid i Prat.

societat sense classes en la que pugui regnar una efectiva democràcia per a tots.

★

Quant a les formes institucionals que ha de prendre la dictadura del proletariat, Lenin és molt clar: dependrà de les condicions de cada país. La democràcia soviètica és la forma més perfecta de la dictadura del proletariat, però creure en la necessitat de copiar-la mecànicament seria un greu error. En les circumstàncies actuals és molt possible que en determinats països — entre ells el nostre — la dictadura del proletariat es pugui exercir per via parlamentària, però això no exclou el valor universal de l'experiència soviètica com clarament es diu en la Declaració de Moscou dels Partits Comunistes (novembre 1957). La dictadura del proletariat és un contingut, no una forma. « **La transició del capitalisme al comunisme — digué Lenin — ha de proporcionar naturalment, una enorme abundància i diversitat de formes polítiques, però l'essència de totes elles serà necessàriament una: la dictadura del proletariat** ».

Armats amb la teoria marxista-leninista, els comunistes catalans sabrem lluitar amb fermesa, junt amb els comunistes de tot Espanya, per a avançar a través de la conquesta i el desenrotllament de la democràcia, vers el socialisme seguint la nostra pròpia via. El nostre triomf final serà el millor homenatge a la memòria del gran Lenin.

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Als treballadors i al poble catalans: En el curs del mes de març s'ha fet pública una carta signada per cent prestigiosos intel·lectuals, adreçada a tots els professors i a totes les persones interessades en la difusió de la cultura.

Aquesta carta, denunciant les limitacions imposades per la dictadura, demana que la llengua catalana sigui ensenyada en totes les escoles, de tots els graus, públiques i privades, de Catalunya, ensems que llibertat per al funcionament de les entitats científiques i literàries que tenen per objecte el conreu i la difusió de la cultura catalana.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya ve defensant desde la seva fundació, en tant que partit de la classe obrera i com part de la seva lluita per la democràcia i el socialisme, les lliures reivindicacions nacionals del poble català, tant polítiques com culturals. El passat mes de febrer, amb motiu de celebrar el triomf popular que imposà la destitució de Galinsoga de la direcció de « La Vanguardia », el Comitè Executiu del P.S.U. invitava el poble català a reforçar l'acció « **pels drets nacionals** » i particularment « **pel lliure ús de la llengua catalana: llibertat per a publicar periòdics i revistes en català, llibertat per al seu ensenyament** ». Avui, saluda la iniciativa dels intel·lectuals catalans i els promet el seu recolzament més complet a llur petició.

Les reivindicacions que es formulen i es demanen en la citada carta són justes i es poden aconseguir, fins i tot en les actuals condicions de la dictadura franquista, si el poble català lluita unit per a conquerir-les.

El Comitè Executiu del P.S.U. demana als comunistes, a tots els treballadors i al poble de Catalunya que contribueixin a la difusió de l'esmentada carta i que hi afegeixin llurs signatures, pronunciant-se així, catalans i no catalans, tots a una, contra l'opressió franquista i a favor de les lliures reivindicacions nacionals del poble català.

31 de març del 1960

**El Comitè Executiu del
Partit Socialista Unificat de Catalunya.**

(ve de la primera pàgina)

per les mateixes cèl·lules i Comitès donguin xarxes, sobre la base de l'informe presentat per la camarada Dolors Ibàrruri al VI Congrés, glosant la trajectòria del Partit i destacant les principals experiències que se'n desprenen per a la lluita de la classe obrera i del poble espanyol.

També s'han d'organitzar reunions d'aquest tipus dedicades al 90 aniversari del naixement de Lenin, en les quals s'exalti la vida i l'obra del gran geni del pensament i de l'acció revolucionaris: en les quals s'expliqui el significat del leninisme en el desenrotllament del marxisme, la seva victòria en les idees i en la realitat viva de la nostra època.

En els nuclis de l'emigració on existeixin condicions per a fer-ho s'han d'organitzar actes dedicats a aquests dos grans esdeveniments.

21 de març del 1960